

HONÉD ALTISZTI

F O L Y Ó I R A T

hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján
Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján

TARTALOM

„Munkás” őszi hétköznapok	2
Mit csinál egy altiszt az MH ÖHP-n?	3
Katona leszek! KatonaNŐ!	5
Katonairendőr-képzés Szolnokon	8
Logisztikai biztosítás NATO-szinten	10
Poszter	12
A parancsnok. Beszélgetés Nyers József ezredessel	14
A folyamatos tanulás a fejlődés záloga	16
Táborfalva katonai helyőrség története (4.)	18
Család és tradíció	20
Futás terepen – szállítás közúton	22
Humor	23

„MUNKÁS” ŐSZI HÉTKÖZNAPOK

„A magyarok a munkát, a fáradságot, az égető meleget, fagyot, a hideget, minden nélkülözést túrnek...” A Bölcs Leó bizánci császárnak tulajdonított idézetet olvasva a minap, nem volt nehéz párhuzamot vonnom az elmúlt időszakban a Magyar Honvédségben végbemenő folyamatok és az idézetben megfogalmazott alapvetések között.

Eszembe jutottak a *Közös Fellépés 2014* elnevezésű gyakorlatsorozaton általam tapasztaltak, ahol a magyar katonák más nemzet katonáival közösen bizonyították felkészültségüket. Ezt szemlélteti e lapszámunk posztere is. Jó volt látni és megtapasztalni azt a magas szintű és fáradságot nem kímélő munkát, amelyet a gyakorlat részelemeinek végrehajtásakor végeztek katonáink. Az általam tapasztaltakat senki sem igazolná hitelesebben, mint Sir Adrian Bradshaw vezérezredes, a NATO Szövetséges Erők európai főparancsnok-helyettese, aki maga is meglátogatta a gyakorlatot és elégedetten nyilatkozott a látottakról, valamint a magyar katonák teljesítményéről.

Az altiszti kar tekintetében is elmondhatjuk, hogy „munkás” időszakon vagyunk túl, habár a munka még közel sem ért véget. Szeptemberben elkezdődött a II. Összhaderőnemi Vezető Altiszti Tanfolyam (ÖVAT), amely a *honvéd altisztképzés* legmagasabb szintű eleme. Tizenkét rangidőst iskoláztunk be annak érdekében, hogy a Magyar Honvédségnek, ezen belül az MH zászlóalj- és magasabb szintű parancsnokainak megfelelő felkészültséggel, tapasztalattal és tudással bíró rangidős altiszti tanácsadói legyenek. A jelenleg is folyó tanfolyam sajátossága, hogy annak tematikáját a Magyar Honvédség vezénylőzászlósi munkacsoportja dolgozta ki, a Honvéd Vezérkar főnöke hagyta jóvá, és a tanfolyam moduljainak az oktatását is megfelelő végzettséggel, tudással és tapasztalattal rendelkező egység- és magasabb szintű vezénylőzászlósok vezetik. A kurzus elismerést váltott ki nemzetközi téren is. Ezt bizonyítja Peter Polidano főtörzszászlósnak (Nagy-Britannia), a NATO Légierő Parancsnokság korábbi vezénylőzászlósának egy NATO-rendezvényen megfogalmazott véleménye: „A NATO-ban a tagországok tekintetében tapasztalható, hogy az altiszti karok eltérő mértékben, de fejlődésnek indultak. A magyarok ezen belül is az élen járnak!”

Természetesen nagyon sok feladat áll még előttünk annak érdekében, hogy a Magyar Honvédség altiszti kara egyre aktívabb és hatékonyabb részévé váljon a parancsnoki döntéshozatali rendszernek, valamint, hogy a Magyar Honvédségnek minden időben felkészült, motivált, elkötelezett altisztjei legyenek. Tisztelet, elismerés és becsület illeti mindazokat, akik élethivatásuknak tekintik az altiszti pályát, és áldozatos szolgálatukkal dicsőséget és megbecsülést szereznek hazánknak, Magyarországnak.

Kriston István főtörzszászlós,
MH-vezénylőzászlós

MIT CSINÁL EGY ALTISZT AZ MH ÖHP-N?

Amikor az MH Összhaderőnemi Parancsnokság (MH ÖHP) – mint a legtöbb alakulat előjáró parancsnoksága – neve és tevékenysége szóba kerül, igen sokféle elképzelést és véleményt hallhatunk, hiszen mindenkinek van valamilyen ismerete és valószínűleg tapasztalata is arról, hogy mit is csinálnak „ott fenn”, az ÖHP-n. Amikor 2008-ban Zsótér János törzsszászlós – az MH ÖHP akkori vezénylőzászlósa – felkért egy altiszti beosztás betöltésére az MH ÖHP-n, fogalmam sem volt, hogy mit is fognak kezdeni egy nagyhangú altiszttel az MH középszintű vezető szervezeténél. Mostanra, hat év tapasztalatával, elmondhatom: csakúgy, mint a Magyar Honvédség egészében, itt is sokszínű és érdekes feladatokat látnak el az altisztek.

Engedje meg az Olvasó, hogy e tevékenység bemutatását, mintegy felvezetéseként, a saját pályámat röviden bemutató összefoglalással kezdjem!

Amikor az első beosztásomban 1992-ben, Szolnokon, az MH 34. Bercsényi László Felderítő Zászlóalj 2. mélységi felderítőszázad szolgálatvezetőjeként megkezdtem a szolgálatot, ifjonti hévvel és büszkeséggel telve úgy gondoltam, hogy amíg világ a világ és még egy nap, az életem a gyakorló- és lőtereken való kiképzéssel és az ejtőernyős ugrások túlélésével telik majd. Természetesen változó világunk – és benne a Magyar Honvédség formálódásával – megváltozott kihívásainak megfelelően az én feladataim és beosztásaim is változtak.

A zászlóaljnál töltött, számomra csodálatos és meghatározó évek során, szakmailag és korbán is érettebben, 2003-ban érkezett az a pont, amikor búcsút kellett vennem az alakulattól, hogy másfajta kihívásokkal és feladatokkal szembesülve kamatoztassam az addig megszerzett tudást és tapasztalatot. Először a Magyar Honvédség CIMIC-képességének megteremtésében segédkeztem, majd egy NATO-beosztásban sikerült helyállnom, aminek befejeztével az – időközben

PSYOPS-tevékenységgel bővült – MH Civil-Katonai Együttműködési és Lélektani Műveleti Központ állományába térhettem haza. Természetesen a mai kor kihívásainak és elvárásainak megfelelően a katonai szolgálatot különböző tanfolyamok, nyelvi képzés, nemzetközi gyakorlatok és missziók színesítették, amelyek során – mint később kiderült – nélkülözhetetlen tudásra és tapasztalatokra sikerült szert tennem.

A központ állományában rangidős altisztként eltöltött egy év után – a fent felsorolt háttérrel és tapasztalatokkal felvértezve –, az MH ÖHP vezénylőzászlósnak felkérését elfogadva áthelyeztek az MH ÖHP Hadműveleti Főnökség Harc-támogató Blokk Különleges Műveleti Részleg állományába.

Az áthelyezésem előtt én is azt feltételeztem, hogy az ÖHP-n az altisztek valószínűleg csak kávéfőzők és a fénymásolót kezelik. Később megnyugodva vettem tudomásul, hogy ennél sokkal felelősségteljesebb feladataink is vannak. Természetesen a mindennapi élet biztosításához elengedhetetlen a munkafeltételek – bútorzat, informatikai eszközök, gépjárművek – biztosítása, amelyeknek a koordinációjáért legtöbbször az altiszti állomány felel, valamint az adminisztratív és ügyviteli feladatok

kulcsfigurái szintén az altiszti állományból kerülnek ki.

Az adminisztratív feladatokon kívül az értekezletek és rendezvények szervezésébe, a munka- és kiképzési tervek elkészítésébe, ügdarabok és parancsok előkészítésébe, valamint a napi tevékenység egyik fő platformját képviselő IMR-en (Információ Menedzsment Rendszer) folyó feladatvégrehajtásba, egyszóval a kidolgozó munkába is bevonták/bevonják a tapasztalt és rátermett altiszti állományt. Úgy érzem, tapasztalataimnak és az előjáróim türelmének hála, sikerült gyorsan beilleszkednem. Erre azért is nagy szükség volt, mivel – csakúgy, mint más alakulatoknál – az ÖHP-n is folyamatos létszámhiány van, ami nem engedi meg, hogy valaki csak egy feladatra koncentráljon. A részleget érintő összes feladat ellátásában az altiszti állománynak is jártasnak kell lennie, ami azért is fontos, mivel előfordul, hogy a tisz-

Altisztek a Közös Fellépés 2014 gyakorlaton

ti-főtiszti állomány hiánya vagy távolléte miatt a részlegben az altisztnak egyedül kell helytállnia.

Az áthelyezés utáni beilleszkedésemet segítette, hogy korábbi alakulattal, az időközben átszervezett MH 34. Bercsényi László Különleges Műveleti Zászlóaljjal kellett és kell együtt dolgoznom. Természetesen az irodai munka már nem volt ismeretlen számomra, mégis szinte mindent újra kellett tanulnom, a helyi viszonyoknak és elvárásoknak megfelelően. Nagy hasznát vettem a korábbi, főként a CKELMK-ben és a NATO-beosztásokban szerzett tapasztalataimnak, valamint a közvetlen munkatársak és az előljárók segítségének, iránymutatásának. Lassanként megtanultam az ÖHP működési rendjét, az ügyiratok elkészítésének fortélyait, hogy ki kinek írhat, ki mit írhat alá és hogyan, egyszóval – egyik kollégám szavait idézve – „*az irodai túlélés szabályait*”. Mivel a különleges műveletet mindig is egy kis titokzatosság vette körül, illetve egy a Magyar Honvédségen belül fiatal fegyvernem támogatása érdekében igyekszem tevékenykedni, ezért sok terület irányában szükséges az együttműködés. Talán az volt a leginkább szokatlan számomra, hogy a feladatok széles spektrumában való hirtelen váltásokat is tudjam kezelni. Előfordult például, hogy reggel még gépjárművet igé-

Szerelt töltet robbantása

nyeltem, délelőtt kiképzési tervet ellenőriztem, délután pedig egy döntéselőkészítéshez írt ügydarabot referáltam az MH ÖHP szárazföldi haderőnem főnökének.

Természetesen a korábbi csapat-szolgálatban és a NATO-beosztásban eltöltött idő tapasztalatait és az ott megszerzett tudást igyekeztem hasznosítani a jelenlegi beosztásomban is. A katonás megjelenés és az alakias magatartás – ami a csapatoknál mindennapos elvárás – természetesen az ÖHP-n is követelmény, és egy fegyelmezett altiszt talán ezzel tudja leghamarabb a feljebbvalók elismerését kivívni, hiszen a szakmai tudás bizonyításához több idő szükséges. A mindennapi kapcsolattartás terén számomra furcsának tűnt, hogy a munkatársak – főként a hölgyek, akik az altiszti állomány túlnyomó

részét képezik az ÖHP-n – részéről a katonás viselkedés és az öltözködési szabályok betartása nem feltétlenül követi az előírásokat, sőt van, aki az ez irányú észrevételeket sértésnek veszi. A feljebbvalók közül van, aki teljes mértékben munkatársként kezeli az altiszteket, és a napi kapcsolattartás során is a tiszteletteljes, de tegező viszony a jellemző, és van, akivel a szolgálati szabályzat szerint előírt érintkezési forma szerint dolgozunk együtt. Véleményem szerint egy altiszt számára nem jelenthet problémát egyik változat sem, bár számomra is furcsa volt kezdetben a főtisztek közvetlensége.

Csakúgy, mint más alakulatoknál is, az általános katonai kiképzési foglalkozások az ÖHP-n is kötelezőek, amelyeken természetesen az altiszti állomány is részt vesz. Talán ez az a terület, ahol leginkább megmutatkozik a többéves csapatgyakorlat előnye, és a magabiztos végrehajtáson túl az esetleg „kihívásokkal küzdő” kollégák segítségére is lehetőség nyílik.

Összességében elmondhatjuk, hogy az MH ÖHP állományában szolgáló altisztek – csakúgy, mint a másol, más beosztásokban szolgáló társaik – a rájuk bízott feladatokat legjobb tudásuk szerint hajtják végre, a beosztásukban képességeik szerint helytállnak. Személyes tapasztalatom szerint az altisztek hozzáállása és problémamegoldó készsége jelentősen hozzájárul – főként a jelenlegi forráshiányos környezetben – az ÖHP-n dolgozó állomány feladatainak sikeres ellátásához.

Tercza János törzsszászlós
(MH ÖHP G37 beosztott altiszt)

Feladatvégrehajtás előtti eligazítás

KATONA LESZEK! KATONANŐ!

Nők a hadseregben. Katonanők. Mindenkinek van véleménye a nőkatonákról, főleg mert évezredek óta a katonáskodás a férfiak dolga volt. Arról például, hogy 1858-ban, a török–montenegrói háborúban női zászlóalj is harcolt, nem sokan tudnak. Fizikai és pszichológiai alkalmasságuk mára eldöntött tény, a katonai hivatás szinte minden területén találkozhatunk a női nem képviselőivel. Mit jelent egy nőnek e hivatás, hogyan éli meg azt a váltást, ahogyan civilből katonává válik? Erről beszélgettem Kreiter Orsolyával, aki a Magyar Honvédség 86. Szolnok Helikopter Bázis személyügyi főnökségén polgári alkalmazottként dolgozott több mint egy évet, majd ez év őszén bevonult Szentendrére, hogy az alapkiképzés befejezése után már a katonanők népes táborát erősítse.

– Meséljen magáról, hogyan nőtt fel, milyen volt a pályakezdése?

– 1977-es születésű vagyok, Szolnokon nőttem fel, minden ide köt. Hatéves voltam, mikor kiégett a lakásunk, nem sok mindenünk maradt, így megtanultam megbecsülni azt, amim van. Szerettem tanulni, de már a gimnázium mellett nyári, később a technikus évek alatt hétvégi munkákat vállaltam, és nagyon jó érzéssel töltött el, hogy én dolgoztam meg például életem első biciklijéért. Amikor az iskola elvégzése után munkába álltam, a szüleim egyre többször vetették fel, hogy járhatnék főiskolára. Hiába mondtam apukámnak, hogy nővéremnek, Tündének van két diplomája, így az arány két gyerekre vonatkoztatva 1-1 oklevél koponyánként, az Öreg csak piszkált... Addigra már a saját lábamon álltam, így szóba sem került, hogy feladom a munkám a főiskola miatt. Egy mobiltelefonos cégnél dolgoztam, így levelezőn végeztem a Tessedik Sámuel Főiskola Gazdasági Karán. A férjemet 15 éve ismertem meg, két kisfiunk született: Máté lassan 10, Dávid 8 és fél éves. A srácok születése után a mobilcégtől elkészöntem, mert túl sok ingázással járt a munkám. Egy végrehajtói irodában helyezkedtem el, jó volt újra használni az agyam, a szociális érzékenységem azonban nagyon megnehezítette a dolgom. Sokszor a kemény behajtás mellett én segítettem az adósnak kérelmet írni a banknak, mert annyira sajnáltam az ügyfeleket. Azt mondták a kollégák, egyszer majd „ügyszám lesz és nem ügyfél”, majd meg-

szokom – nem sikerült. Eljöttem a semmire. Három hét munkanélküliség után egy autós cég felvett értékesítőnek, majd egyre bővült a munkaköröm. Rally-marketinggel és egy berautós cég, valamint az autószalonn vezetőjével bíztam meg a tulajdonos. Rengeteget dolgoztam, jó csapat volt, élveztem, de az üzleti életben sincs semmi kőbe vésvé. 2013 tavaszán a cég nagy változásokra készült, a jövőt Szegeden képzelte el a szolnoki csapattal. Úgy döntöttem, ideje váltani, ezért bementem a toborzóirodába, valamint az országos toborzóirodába is küldtem egy példányt az önéletrajzomból. A sors fintora, hogy az önéletrajz beküldése után egy másik autós cég állást kínált Szolnokon, hosszú távra, jó feltételekkel. Átmentem. Alig rendeztem be az íróasztalom, csengett a telefon: Szolnokon olyan ember kezébe került az önéletrajzom, akit tényleg az érdekelt, rendelkezem-e szakirányú iskolai végzettséggel, vállalnám-e esetlegesen a kiképzést, és gyorsan tudok-e kezdeni. Mivel a válasz „három igen” volt, felgyorsultak az események, és ott találtam magam a nyár közepén a helikopterbázis személyügyi főnökségén.

– Hogyan került először kapcsolatba a katonasággal?

– Fiús kislány voltam, jobban szerettem bunkert építeni, fára mászni, mint babázni. Folyton mozgásban voltam, előbb aikidóztam, később kamaszkoromban kyokushin karatéra váltottam, Shihan Furkó Kálmán tanítványaként együtt edzhettem éveken át Shihan ejtőernyős

katonáival. Nagyon tetszett, ahogy feszegették testük-lelkük határait. Láttam, hogy imádják, amit csinálnak, nem azt a tipikus „utálom a munkám, de hát nincs jobb” érzést közvetítették, ami, valljuk be, elég gyakori napjainkban. Akkor fordult meg először a fejemben, mi lenne, ha katona lennék. A személyügyesek ugyan nem azok a tipikus „talpig vasban” harcoló katonák, de vannak köztük szép számmal olyanok, akik az általános katonai normáknak való megfelelésen túl nappal papírhegyeken lavíroznak, jogszabályokkal küzdenek, de mikor kell, sorra nyerik a lövész- és futóversenyeket, és az akadálypályákon, valamint a missziókban is megállják a helyüket. Igaz, hogy az agyuk a fő munkaeszközük, de az „ép testben ép lélek” elvét vallva folyamatosan odafigyelnek magukra. Ha sematizálnom kellene, sportos, erős embert és lelket kívánó hivatásnak láttam mindig a katonai pályát, és ez vonzott benne. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy a harc és a világbéke megteremtése... Ezt a „harcos szemléletet” még most tanulom Szentendrén. Civilként, az üzleti életben azt szoktam meg, hogy rontsak ajtóstól a házba, hogy az értekezleteken mondjam el a

Kreiter Orsolya az MH 86. Szolnok Helikopter Bázis személyügyi főnökségén került közelebbi kapcsolatba a honvédséggel

Az MH Altiszi Akadémián, immár egyenruhában

véleményem, akkor is, ha ez építő vagy nem építő, itt pedig újra kell tanulnom viselkedni, egy más rendszerben, máshogy szocializálódni.

– *Mit jelent az ön számára Szentendre, az alap kiképzés?*

– Minden embernek ajánlom, hogy életében egyszer próbáljon ki egy ilyen kiképzést. Főleg azoknak, akik úgy alkotnak véleményt, hogy laktanyát csak filmen láttak. Még korai szakaszában vagyok a kiképzésnek, talán elhamarkodott is most nyilatkoznom, de a kérdés jó! Jelenleg épp a komfortzónámból szakítanak ki, most már nemcsak arra vagyok képes, hogy öt perc alatt rendtelenséget csináljak, majd egy órán át öltözzek és végül épp időben beessek dolgozni, hanem arra is, hogy négy perc alatt mindezt helyrehozzam és időben, felöltözve sorakozzak. Az ország minden részéről érkezett emberek vesznek körül, akik más-más múlttal, érdeklődéssel, kultúrával, anyagi helyzettel rendelkeznek. Megtanulunk egy alegységként, egy csapatban dolgozni, a saját határainkat átlépni, türelmet, nyugalmat gyakorolni, percek alatt cselekedni, tolerálni, elfogadni. Nincs még egy ilyen intézmény, mint az MH Altiszi Akadémia, ahol ennyire sokféle személyiség találkozik, kénytelen-kelletlen együtt marad, tanul egymásról, egymástól és a kiképzőktől. Nagyon tetszett a vezénylőzászlós úr előadása, mi-

szertint miért legyünk büszkéek arra, hogy itt lehetünk, hogy egyenruhát viselhetünk, hogy a katonák azok, akik ha nagy a baj, elsőként jelennek meg homokzsákokat pakolni, havat lapátolni, az embereknek békés, biztonságos környezetet teremteni. Nincs ez túlreklámozva, és mikor elmesélem a civil barátaimnak, hány több nyelven beszélő, kiválóan képzett kollégám van, hogy külföldön a magyar katonák tapasztalatára és tudására van szükség, akkor nem mindig tudnak mit mondani, csak bólogatnak. Számomra Szentendre egy új életszakasz kezdete; valami véget ért – a közalkalmazotti szabadság és kötetlenség –, és kezdődik valami komolyabb, nehezebb, de nemes, szép dolog. Még sokat kell tanulnom, a gyakorlat és az „éles dolgok” később következnek, de büszke vagyok rá, hogy itt lehetek, és kíváncsian várom nap nap után az újabb kihívásokat. Több olyan kiképzőnk is van, akiket nagyra tartok, van két vendég kiképző, akiknek az embersége, határozottsága hihetetlen jó hatással van ránk. Csütörtökön egy alaki foglalkozás után, mikor már két óra meneteltünk a napon, rosszul éreztem helyett azt éreztem, ez tőlem jó. Elkaptam a hév, ordítottam a vezényszavakat sokadmagammal, annyira kizökkentett abból, hogy letörök a derekam, szétmegy a sarkam; azt éreztem, büszke vagyok, hogy egyenruhát viselhetek. Mikor végeztünk, csurgott a víz rólunk; és a körletben fülíg ért a szánk: erősnek, értékesnek – katonának éreztük magunkat.

– *Hogyan látja a katonai hivatást, mi az, ami motiválja?*

– Amíg nem voltam közeli kapcsolatban a honvédséggel, el sem tudtam elképzelni, mit csinálhatnak a katonák békeidőben egész nap. Nem tudtam elképzelni a gyakorlatokat, arról pláne nem volt elképzelésem, hogy mit csinál a műszaki, a lövész- vagy épp a személyügyi katonák. Szinte sértve éreztem magam, mikor karácsony előtt egy ismerősöm flegmán megjegyezte, hogy nem érti, miért mondom, hogy most év végén mennyi a dolgunk, hiszen nekünk minden nap ugyanolyan, parancs hátán

parancs és csak be kell iktatni... Szerencsém volt, mert egy olyan csapatba kerültem, ahol minden segítséget megkaptam, hogy minél gyorsabban beilleszkedjek. Levittek a zászlóaljához, naponta új arcokkal ismerkedtem meg, és világossá vált számomra, hogy egy helikopter felszállásához, egy személyügyi határozat elkészítéséhez mennyi ember összehangolt, profi szinten végzett munkájára van szükség. Néha bajban voltam a sok rövidítéssel, szakkifejezéssel, nem értettem, miért kell átöltözni egy állománygyűlésre, néha még meg is mosolyogtam ezeket a dolgokat. Emlékszem, mikor a szolgálati útról azt hittem, a főút a laktanyában, nem értettem, miért áll meg a reggeli zenészőra mindenki és miért tisztelegnek egy emlékműnek, amikor elhaladnak előtte. Egy év alatt apránként azonosultam ezekkel a dolgokkal, és a múlt héten vettem észre, hogy élvezem, amikor egyszerre lép a századunk. Folyamatos az átalakulás, mert bevallom, vakartam a fejem a stokizott ruháktól, attól, hogy mindennek megvan a helye és csak egy tábla alapján tudok bepakolni a szekrénybe, most pedig automatikusan hajtogatok még itthon is... Az elméleti tárgyak sem olyan szárazak, mint gondoltam, emellett várom, hogy milyen lesz álcafestékben elsősegélyt nyújtani. Hogy milyen lesz visszamenni a bázisra? Jó csapatból jöttem és nyugodt szívvel ki merem jelenteni, hogy olyan körletbe kerültem, ahol hosszú távú barátságok fognak születni. Már most tudom, hogy hiányozni fognak a többiek, mint ahogy jó szívvel gondolok a szolnokiakra is. A katonai etikettet még most tanulom, néha nehezen jön a számra a „Kérek engedélyt!”, a tisztelegés is elég stílusidegen, hisz csak most kezdtük el, de az idő nekünk dolgozik... Picit olyan ez, mint mikor az ember gyermeket vár, és 9 hónap alatt felkészül, csak itt rövidebb az idő, sokkal intenzívebbek a dolgok. Sőt, a hétköznapiakat is egy kisbaba melletti élethez hasonlíthatom, mert mikor azt hiszed, van 10 perced, kiderül, hogy tévedtél. Lefeküdnél, de nem lehet, ennél, de már sietned kell, és a végén valahogy minden

megy magától... Elalvási nehézség? Mi az?

– *A környezete hogyan fogadta a döntését, hogy katona lesz?*

– Apukám, aki 72 éves, majd kiugrott a bőréből, büszke. Neki – és azt hiszem, az ő generációjának – a katonai pálya egyfajta misztikum. Anyukám tudja, hogy megállok a lábamon, semmitől sem félt, ő bízik bennem, a testvérem úgyszintén. A férjem hasonló területen dolgozik, ő pontosan tudja, mit jelent egy hierarchikus szervezetben szolgálni. Félt. Nem a fizikai dolgoktól, hanem a lelkiektől. Temperamentumos, szókimondó nő vagyok. Ő pont ezért nehezen hiszi el, hogy az én természetem alkalmas arra, hogy ne szóljak vissza, ha valamit igazságtalannak érzek, vagy más-hogy gondolok. Ettől függetlenül támogat a döntésemben, tavaly ugyan még tiltakozott, aztán megbékélt a gondolattal. A gyerekek pedig mostanában kezdtek el katonásat játszani, így jól át kellett néznie a bevonulós csomagomat, mit csenhettek véletlenül.

– *Hogyan tölti a szabadidejét, hogyan kapcsolódik ki?*

– A két kisserácóm focizik, már több éve. Így a hétvégéink többnyire azzal telnek, hogy járjuk az országot, őket nézzük. Hétköznapi, mikor Szolnokon vagyok, amíg a gyerekek edzésen vannak, futni járunk a barátnőimmel (akiknek szintén focizik a fiuk). Általában aktívan pihenek, a futás és a sport kikapcsol, és a víz mellett és vízben

Orsolyát minden döntésében támogatja a családja

töltött idő is ajándék. Bolondulok az állatokért. Mivel keveset vagyunk itthon, tengerimalacokat tartunk, nagyon hálás kis lények és a srácokat felelősségre tanítják. Ha nőnek a gyerekek és már jobban „leválunk” egymásról, azt hiszem, egy kutya lesz a gyógyír a kamaszkorukra... Nagyon szerettem lovagolni, régebben hetente kétszer-háromszor nyeregbe pattantam, de most nem engedhetem meg magamnak, hogy megsérüljek. A család és a katonaság fogott vissza, nyilván nem örökre, hisz hiányzik, de a kockázati tényezőket minimalizálni szeretném, mert hatalmasat tudok repülni, fejre esni – szárnyak nélkül. Az olvasás sokkal biztonságosabb.

– *Végül, mit üzen a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasóinak?*

– A gyermekkori túzeset arra volt jó, hogy ne egy jómódú család elkényeztetett kislányaként nőjek

fel. A szüleim majdnem a nulláról kezdték újra, nem is tudom, hogy tudott megmaradni a humorérzékük, mikor két gyerekkel nézték, mi maradt. De megoldották. Addig boldog az ember, amíg vannak vágyai és céljai, nekünk voltak, vannak. Amikor az ember mindent megkap, minden könnyen jön, nincs mire vágyani. Próbálok évekre előre látni, de a jelenben tudok élni. Amiben most vagyok, az egy nagy próbatétel. Remélem, jobb ember és jó katona lesz belőlem, és lesz erőm, hogy végigcsináljam. A múlt nem lehet változtatni, de a mai napon mindenki tud. Érdemes egy lépést még ma tenni azért, amit el szeretnénk érni, mert a legnagyobb ellenségünk a „majd”. És óvatosan a közösségi oldalakkal! Egy 2 perces bejegyzés is süllhet el úgy, hogy napokig veri az ember a fejét a falba...

Tigyi István főtörzsszászlós

A Honvédségi Szemle 2014/6. számának tartalmából

- Porkoláb Imre ezredes: Napjaink konfliktusainak hatása a háború megvívásával kapcsolatos elméletekre és elvekre
- Nagy Sándor százados: A felderítés és a hírszerzés folyamata Oszama bin Ládén felkutatásában
- Szilvágyi Tibor ny. alezredes: Horvátország nemzeti biztonsági és védelmi stratégiai dokumentumai, valamint haderejének helyzete
- Prantner Zoltán: Terrorszervezetek a Gázai övezetben. Az Iszlám Hadserege
- Sásik Csaba alezredes – Horváth Béla őrnagy: A humánus szolgálati szaktevékenység megítélése a Magyar Honvédség személyi állománya körében
- Kladek András ny. ezredes – Ujházy László őrnagy: A Magyar Honvédség önkéntes tartalékos rendszeréhez kapcsolódó munkáltatói támogató program vizsgálata
- Balla Tibor alezredes: Magyar katonák az Osztrák–Magyar Monarchia haderejében (1914–1918)

KATONAI RENDŐR-KÉPZÉS SZOLNOKON

2014. július 14. és 17. között, WO2 Ben Feasby (GBR), az ENSZ Ciprusi Békefenntartó Misszió (UNFICYP) Katonai Rendőr Egységének (Force Military Police Unit, FMPU) vezénylőzászlósa oktatta és képezte az MH UNFICYP 36. váltásának leendő katonai rendőreit az MH Béketámogató Kiképző Központban Szolnokon. A kiváló lehetőséget kihasználva felkértük a brit vezénylőzászlóst, hogy ossza meg gondolatait a magyar altisztekkel.

– *Törzszászlós úr, kérem, mutakozzon be a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasóinak.*

– 1998 júliusában vonultam be alapképzésre Winchesterbe, ahol alapvetően könnyűlövésznek képeztek ki. A következő évben csatlakoztam a Brit Királyi Katonai Rendőrség (Royal Military Police, RMP) egységéhez, ahol 6 hónapos képzésen kellett részt vennem. A kiképzés végeztével fiatal őrzetőként (Lance Corporal, LCpl) kerültem a „való világba”. Első beosztásomat a 16. Légi Rohandandárnál (16th Air Assault Brigade) kaptam, amely igazából a szárazföldi haderőnem ejtőernyős-alakulatát jelenti, ahol 2 évet szolgáltam. Ez idő alatt 6 hónapot szolgáltam a Falkland-szigeteken, majd visszaérkezésem után Bulford helyőrségben folytattam katonai pályafutásomat. Ezután 4 esztendő a tengerészgyalogság (Royal Marines) állományában töltöttem, Norvégiában és Afganisztánban teljesítettem szolgálatot. Eddigi katonai pályafutásom alatt ez volt a legemlékezetesebb kül-

detésem, igazán élveztem ezt az időszakot. Egyéves németországi szolgálat után kiválasztottak oktatónak a Szárazföldi Haderőnem Kiképző Központjába. Az ott eltöltött 2 esztendő alatt újraszerkesztettük a katonai rendőr doktrínát. 2010-ben kerültem Ciprusra, ahol Episkopi helyőrségben szolgáltam, mely egyike az úgynevezett SBA- (Sovereign Base Area) területeknek a szigeten. (Cipruson 2 SBA található [Episkopi, Akrotiri]. Ezek brit fennhatóság alatt álló területek – a szerző megjegyzése.) Hamarosan Kabulban, Afganisztánban találtam magamat, ahol egy évet töltöttem. Feladatom egy kétszillagos tábornok személyi biztonságának garantálása volt. A misszió végeztével visszaérkeztem a szigetre, ahol jelenlegi rendfokozatomba léptettek elő. Ezzel párhuzamosan az UNFICYP érdekében folytattam katonai pályafutásomat Nicosiában, Ciprus fővárosában. Itt az FMPU-egység vezénylőzászlósa (Company Sergeant Major, CSM) lettem, és egyik legfőbb feladatom az itt szolgáló magyar, argentin,

szlovák és természetesen brit katonai rendőrökről való gondoskodás volt.

– *Megtudhatnánk valamit a családjáról?*

– Természetesen. Nős vagyok és három gyönyörű kislány édesapja. A családom velem él Cipruson. Nagyon élvezik a sziget adta előnyöket, úgymint a rengeteg napsütést, a tengerpartot és az óceánt. Ezek a dolgok a saját gyermekkoromra emlékeztetnek, természetesen a napsütést leszámítva.

– *Az FMPU-egység vezénylőzászlósaként melyek a fő feladatai, miért felelős egy ilyen beosztásban szolgáló rangidős altiszt?*

– Az egység legfontosabb feladata, hogy különböző katonai rendőri intézkedéseket fogantosszon az ENSZ alkalmazásában feladatot ellátó személyekkel szemben és érdekében, illetve természetesen minden olyan esemény kivizsgálásában aktív részt vállalunk, ahol ENSZ-tulajdon sérül. Ez a tevékenység nemcsak az ütközőzónára (Buffer Zone, BZ) korlátozódik, hanem az egész sziget területén ellátjuk feladatainkat. Nagyon sok más jellegű tevékenység is az egység feladatkörébe tartozik, mint például a szigeten szemben álló két ország vezetőinek találkozása során biztosítási feladatok ellátása, közúti táblák meglétének ellenőrzése, különböző ENSZ-rendezvények biztosítása és így tovább.

– *Jelenleg öt magyar altiszt szolgál az ön egységénél. Mi az eddigi személyes tapasztalata a magyar katonai rendőrökkel kapcsolatban?*

– Taníthatóak és akarnak is tanulni. Fizikálisan is felkészültek, különösen egyikőjük, aki szinte hente fut maratoni távokat. Nagyon sok sport- és szabadidős rendezvényen képviselte az FMPU-egységet. Ezeket a sziget több pontján rendezik meg: maratoni, félmaratoni és 10 km-es távon mérik össze felkészültségüket a résztvevők. Én személy szerint nagyon elégedett vagyok a teljesítményükkel, és nagyon nagy segítség a munkájuk, különösen akkor, amikor magyar

Ben Feasby törzszászlós magyar altisztekkel

Az angol altiszt nagyon elégedett a magyar katonairendőr-jelöltekkel

ENSZ-katonákat érintő ügyekben kell eljárunk.

– *Az elmúlt négy napban itt, az MH Béketámogató Kiképző Központban foglalkozott a következő, az UNFICYP 36. váltása katonai rendőreinek felkészítésével. Hogyan jött létre ez a kapcsolatfelvétel, az együttműködés?*

– Lényegében ez nem egy új kapcsolat kezdete, mert évekkal ezelőtt már járt itt kiképző az UNFICYP-től, hogy felkészítse a magyar katonai rendőroket, de ez a folyamat, valamilyen oknál fogva néhány évvel ezelőtt megszakadt. Nagyon örülök annak, hogy az együttműködés újraindult, és hogy személyesen is részt vehettem a felkészítésben. Az elmúlt néhány napban hét katonairendőr-jelölttel dolgoztam együtt, kiegészítve két korábbi katonairendőr-tapasztalattal rendelkező altiszttel. Nagyon pozitív élmény volt számomra, hogy a jelöltek angol nyelvtudásának szintje nagyon magas. Ez számunkra igen fontos, mert a misszió hivatalos nyelve természetesen az angol, illetve azért is, mert az én magyar nyelvtudásom gyakorlatilag nem létezik, nincs...

– *Úgy gondolja tehát, hogy ennek az újra létrehozott kapcsolatnak a jövőben is van létjogosultsága?*

– Természetesen igen. Én azon leszek, hogy minden jövőbeni váltás felkészítése során tudjunk küldeni egy szakértőt (Subject Matter Expert, SME), aki képes olyan kérdésekre is válaszolni, amire esetleg a magyar felkészítők nem. A másik fő ok, hogy a most szolgálatot telje-

sítő katonák azok, akik naprakész információval rendelkeznek, tisztában vannak a jelenlegi helyzettel és az esetleges szabályozóbeli változásokat is ismerik.

– *Az elmúlt néhány nap tapasztalata alapján milyen javaslatokat tud számunkra tenni a katonairendőrfelkészítés még hatékonyabbá, jobbatétele érdekében?*

– Elsősorban a tárgyi feltételek fontosságát emelném ki, például fontos a sebességmérő készülék rendelkezésre állása. A terveimben az szerepelt, hogy hozok magammal egyet, de a jelenlegi civil repülésbiztonsági előírások ezt nem tették lehetővé. Lényegesnek tartom, hogy a felkészülés során a kiképzendő állomány olyan eszközökkel ismerkedjen meg, amelyeket majd a misszió időtartama alatt is folyamatosan használ. Úgy gondolom, hogy a jelenlegi négynapos kiképzési program jól összeállított, csak néhány kisebb kiegészítés szükséges. Talán lehetne több kiképzendő, hogy egy igazi versenyhelyzet alakuljon ki a katonák között. Ezzel is elősegítenénk azt, hogy a képzés végén tényleg a legjobbakat tudjuk kiválasztani.

– *Nagyon szépen köszönöm ezt a rövid beszélgetést, nemkülönben a nálunk végzett munkáját és segítségét. Bízunk abban, hogy ez a kapcsolat a jövőben is gyümölcsöző lesz, és – lévén hogy 2015 júliusáig szolgál Cipruson – hamarosan újra vendégül láthatjuk önt az MH Béketámogató Kiképző Központban.*

Nagy László törzsszázlós
(MH BTKK vezénylőzászlós)

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal, minden páros hónapban

Kiadja a Honvéd Vezérkar
A kiadásért felel:
Dr. Orosz Zoltán altábornagy

Szerkesztőbizottság:

Elnök:
Kriston István főtörzsszázlós,
a Magyar Honvédség vezénylőzászlósa
Tagok:
Balog Sándor törzsszázlós
Berek Zsolt törzsszázlós
Bogya Sándor törzsszázlós
Dr. Murinkó Attila mk. alezredes
Négyesi Tibor főtörzsszázlós
Papp András törzsszázlós
Tigyi István törzsszázlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében közreműködik a
HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs
Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Korlátolt
Felelősségű Társaság
Felelős vezető:
Dr. Bozsonyi Károly ügyvezető
Mb. szerkesztőségvezető:
Dr. Isaszegi János ny. mk. vezérőrnagy
Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán
Korrektor: Eszes Boldizsár
Tördelőszerkesztő: Dancs Katalin
Arculatterv: Szabó Bettina
Címlapterv, poszter: Dani Márton

Szerkesztőségi titkár: Solti Gabriella
A szerkesztőség címe:
1087 Budapest, Kerepesi út 29/B
Telefon: 272-02, 459-5355,
fax: 459-5354
e-mail cím: kisszoltan@armedia.hu

A nyomtatás a kft. saját nyomdájában készült.

Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány

HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvasható a www.honvedelem.hu portál digitális könyvtárában és a www.parbeszed.hm.gov.hu portálon

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja az Európai Katonai Sajtószövetségnek (EMPA)

E lapszámunk fotóit készítették:
MH ÖHP, Búz Csaba hadnagy,
Juhász Gábor ny. zászlós,
dr. Murinkó Attila alezredes,
Nyikos Krisztián őrmester,
a szerzők és archív.

LOGISZTIKAI BIZTOSÍTÁS NATO-SZINTEN

2006-ban a NATO felkérte a nemzeteket egy – a műveletek közlekedési biztosítási feladatainak ellátására hivatott – gyorsan telepíthető közlekedéskoordináló alegység (Movement Control Multinational Integrated Logistic Unit – MovCon MILU) felállítására. A felkérés alapján Magyarország az MH 64. Boconádi Szabó József Logisztikai Ezred közlekedéskoordináló századának állományából kijelölte a feladatban részt vevő állományt. A kezdeti időszakban hét, majd a továbbiakban még négy nemzet csatlakozott a felajánláshoz, így ma tizenegy ország képviselteti magát a MovCon MILU-ban.

A felkészülési időszakban vezető nemzetként Kanada szervezte, tervezte az alegység kiképzését, összekovácsolását, mely 2010 őszén elérte a teljes műveleti készenléteket. 2011. január 1-jétől a részt vevő nemzetek éves váltásban látják el a MovCon MILU vezető nemzeti tisztségét, így Magyarország 2013-ban került sorra. Az alegység vezetésének és szinten tartó kiképzési feladatainak tervezését, levezetését a közlekedéskoordináló század parancsnoka, Tihanyi András százados látta el. Kötelező éves gyakorlatként a csoport részt vett a Szlovákiában megrendezett többnemzeti logisztikai gyakorlaton, a Capable Logistician 2013-on.

A közlekedéskoordináló funkcionális terület (Movement Control) szakfeladatait a MovCon MILU látta el. A magyar parancsnokság alatt működő alegységben 14 ország 51 fővel képviseltette magát a világ minden tájáról, Görögországtól Lettorszáig, Litvániától Kanadáig. A gyakorlat első szakaszában, a ki települési fázisban az egyik fő feladat a vasúton beérkező technikai eszközök különböző pályaudvarokon való kirakodása, célállomásokra történő menetének megszervezése és biztosítása volt. Másik fő teendőként a közúton érkező menetoszlopok fogadása, állomásoztatása, biztonságos célba juttatása jelentkezett. A funkcionális területen belül elvégzett munka sikerességét tükrözi, hogy a részt vevő mintegy 1800 fő, illetve 600 technikai eszköz az átcsoportosítást követően mindenféle sérülés és baleset nélkül kezdhetette meg tevékenységét a gyakorlaton.

A végrehajtási időszakban a magyar parancsnokság által kijelölt részlegek ellenőrző-áteresztő pontokat üzemeltettek napi tizenkét órában, a gyakorlótéren kijelölt minden fő ellátási útvonal kereszteződésében. Ezeken a pontokon ellenőrizték az áthaladó járművek és menetoszlopok szükséges menetokmányainak meglétét, és szükség szerint forgalomszabályzást hajtottak végre. Mindeközben az alegység fennmaradó állománya konvojbiztosítási feladatokat látott el. A magyar törzs a MovCon MILU közvetlen előjáró szervezetétől (JLSG-től) kapott parancsok végrehajtásáért, koordinálásáért, ellenőrzéséért volt felelős. Zárófeladatként a csapatok hazatelepítéséhez szükséges közlekedésbiztosítási szakfeladatok ellátása jelentkezett. A MovCon MILU állománya a többi funkcionális terület gyakorlótérről való távozása után a legtovább működő alegységek egyikeként fejezte be munkáját.

A Magyar Honvédség MILU-ban betöltött szerepvállalása és elkötelezettsége alapján 2013. december közepén útba indult Koszovóba az 1 tisztből és 3 altisztből

álló MovCon MILU-részleg, hogy a pristinai KFOR-parancsnokságon az Összhaderőnemi Logisztikai Támogató Elem (Joint Logistic Support Group – JLSG) alárendeltségében, nemzetközi környezetben, önálló egységként lássa el azt a szakfeladatot, amelyre az elmúlt években a külföldi nemzetközi szinten tartó gyakorlatokon felkészültek. A MovCon MILU alkalmazásának történetében ez a magyar csapat volt az első tisztán egy nemzet által felállított egység, amely a bolgár, litván és cseh altisztekkel dolgozó horvát parancsnok által vezetett csoportot váltotta.

A feladat jellege nemcsak a gyakorlatokon való részvétel miatt nem volt ismeretlen a csoport tagjai számára. Pepó Gabriella százados, a MovCon MILU Team parancsnoka az MH Katonai Közlekedési Központnál a légi szállítások szervezéséért felel, a vele kiutazó altisztek pedig mindhárman az MH 64. Boconádi Szabó József Logisztikai Ezred Közlekedéskoordináló Századánál teljesítenek szolgálatot. Deckner Tamás zászlós a század vezénylőzászlósa, Batiz Antal és Nagy Csaba főtörzsőrmesterek pedig közlekedéstervező altiszti beosztást látnak el a századnál, melynek alaprendeltetéséből adódó feladatai közé tartozik a JLSG-ben végzett munka nagy része.

Ennek ellenére a MILU-részlegnek nem volt egyszerű dolga, hiszen a Koszovóban elvégzendő feladatkör igen összetett és szerteágazó volt. A csoport felelt az Egyesített Balkáni Hadszintér területén

A magyar MovCon MILU-részleg a pristinai KFOR-parancsnokságon az Összhaderőnemi Logisztikai Támogató Elem alárendeltségében tevékenykedett

A magyar csoport sikeresen együttműködött más nemzetek katonáival

(Bosznia és Hercegovina, Koszovó, Szerbia), valamint a Balkánon a KFOR és EUFOR részére logisztikai támogatást biztosító országok (Görögország, Macedónia, Bulgária és Albánia) területén végrehajtott légi, szárazföldi és vasúti szállítások megtervezéséért, összehangolásáért, irányításáért és követéséért. A már felsorolt országok katonai közlekedési elemeivel való kapcsolattartás szintén a csoport feladatai közé tartozott.

Az altisztek tevékenysége ezenkívül kiterjedt a fő és alternatív ellátási útvonalak és azok állapotának felderítésére, a felderítési információk jelentésére a KFOR-parancsnokság és az alárendelt szállítóegységek felé.

Mindezek mellett nem maradhatott el a klasszikus értelemben vett irodai munka sem, azaz a különböző napi, heti és havi jelentések elkészítése, ami a részleg parancsnokának felelőssége volt. Az igazi kihívást és a kinti munka legnagyobb felelősségét azonban a pristinai katonai repülőtér üzemeltetése jelentette, melyet a három altiszt napi rotációs váltásban teljesített. Két altiszt napi szinten az irodában a jelentések beadolgozásait, illetve a NATO-országokból beérkező repülési kérelmek alapján önállóan, saját hatáskörben a reptéri menetrend összeállítását, valamint a szárazföldi mozgások követését, nyilvántartását koordinálta. Ezzel egy időben az altisztek egyike a reptéren a légiszállításért felelős ügyeletes tiszt (Duty Air Movement Officer – DAMO) szolgálatot látott el. Itt érdemes megjegyezni, hogy ez a beosztás a civil reptereken már menedzseri szint, mert a DAMO felelős a repülőtér

mindenirányú zökkenőmentes üzemeltetéséért. Nincs ez másként a pristinai katonai reptéren sem, ahol a három altisztnek többek között az alábbi tevékenységeket kellett ellátnia:

- leszállási engedélyek kiadása a repülőtér és a kiszolgáló személyzet kapacitásának figyelembevételével,
- a repülésbiztonság fenntartása,
- a NATO és az EU nemzetközi repülőtér szabványainak és biztonsági előírásainak szigorú betartatása a repülőtér kiszolgáló személyzetével és az utasokkal,
- a civil reptereken már megszokott személyi beléptetési folyamatok felügyelete, együttműködve a különböző nemzetek katonai rendészeivel,
- a rakodási folyamatok ellenőrzése,
- a nemzeti szállítótisztek eligazítása a reptéren érvényben lévő rakodási szabályokról és azok betartásának ellenőrzése,
- a KFOR-ral szerződésben álló reptéri kiszolgáló cégek munkájának ellenőrzése, az észrevételek jelentése az előljáró felé,
- napi légi szállítások nyilvántartása, jelentése,
- KFOR APOD-terminál nyitása és zárása, igény szerint VIP-szoba biztosítása.

A misszió során az altisztek részére a nemzetközi környezetből, az elvégzendő feladatok jellegéből és az ezekhez társuló felelősségből adódóan a szakmai kompetenciák megszerzése és alkalmazása mellett az idegen nyelv ismerete is kiemelt fontossággal bírt, hiszen a mindennapi kommunikáció és a jelentések elkészítése is angol nyelven történt. A szintén az altisztek által elkészített Weekly LOGUPDATE

jelentést például közvetlenül a nápolyi NATO-főparancsnokságra küldték meg. Ez a jelentés tartalmazta a KFOR-erők teljes technikai és személyi állománytábláját, az abban történt módosításokat és változásokat, melyek alapján a KFOR-csapatok mozgását és alkalmazását tervezik. Ezeknek az adatoknak a pontosítása és naprakészen tartása is a három altiszt dolga volt. A MovCon MILU Team a misszió befejeztével számos elismerésben részesült. Ezenfelül a csoport tagjai a JLSG francia parancsnoka által adományozott parancsnoki coinokat is kaptak. A magyar MovCon Teammel való sikeres együttműködésnek köszönhetően a JLSG nemzetközi vezető állománya bízik a Magyar Honvédség további MILU-s szerepvállalásában és újabb magyar MILU-csoportok missziós területre küldésében.

Deckner Tamás zászlós

A Zrínyi Kiadó könyvvajánlatából

Eötvös Péter,
Hatala András,
Soós Péter:

A Király géppisztoly

Műszakiak a Tisza partján – az MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred története
(Csapathagyományok sorozat)

Horváth L. Attila:
A terrorizmus csapdájában

Végh Ferenc:
Vég(gh)elszámolás

Balla–Csikány–Gulyás–
Horváth–Kovács:
A magyar tüzérség 100 éve

Webáruház:
www.shop.hmzrinyi.hu

A HAZÁÉRT

Nyers József köszöni feleségének a kitartást és erőt, amellyel olyan sokszor segítette át a katonái nehézségein

Nyers József ezredes a Magyar Honvédség II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred parancsnoka. Nézem, ahogyan készülődik, s közben gondolkodom. Figyelem a mozdulatait, próbálom elképzelni a majdani interjút. Aláír még néhány papírt, miközben parancsokat ad, dönt, intézkedik. Megfontoltan, lassú, kimért gesztusokkal, határozottan. Tipikus parancsnok – villan át az agyamon, de hosszan elmerengni ezen nincs túl sok időm, mert pár pillanattal később már az iroda kényelmes foteljeiben ülünk, s elmélyülten hallgatom, ahogyan beszél.

– *Ki valójában Nyers József ezredes?*

– Nagyon nehéz kérdés, hogy ki is vagyok tulajdonképpen, hiszen nem tartozom azok közé, akik önmagukat helyezik előtérbe. Úgy vélem, hogy 41 év szolgálati idővel a hátam mögött elsősorban katona; ezt nem tudom, és nem is akarom levetkőzni. Bővebben, műszaki katona, és még bővebben, parancsnok. Olyan parancsnok, aki szereti a rendet maga körül, követelménytámasztó, humánus. A pályám során végig, néhány kitérőtől eltekintve parancsnoki beosztásokat láttam el, szakasparancsnoktól az ezredparancsnokiig. Imádom parancsnok lenni, mindig, minden helyzetben tudtam az emberekkel együtt dolgozni, akár itthon, akár külföldön, és azt hiszem, ez mindenképpen meghatározó a pályám során és a magánéletemben is.

A PARANCSNOK

Beszélgetés Nyers József ezredessel

– *Ön azon kevesek közé tartozik, akiknek megadotott, hogy egy adott szakmán belül jussanak el a hadnagyi rendfokozattól az ezredesiig. Mit jelent az ön számára műszaki-nak lenni?*

– Mindig műszaki voltam és mindig az is maradok. Büszke vagyok arra, hogy műszaki katonaként képes vagyok építeni és rombolni, de a rombolás is építő jellegű, hiszen valami újnak a kezdetét jelenti. Építettünk hidakat, utakat, számtalan olyan dolgot, ami kihívást jelentett. Számomra mindig fontos és meghatározó volt, hogy építetek. Amikor ezt a szakot választottam, ismeretlenül tettem, mert nem katonacsálából származom, ráadásul a környezetemben sem volt senki, aki tanácsot adott volna; nem tudtam mit vállalok, de most úgy gondolom, jól választottam. Kevés olyan szakmát ismerek, ami ennyi kihívást rejt magában, megannyi kreativitás és csapatmunka árán.

– *Katonai életútja során nyilván számos kihívással szembesült. Elgondolkodott-e ezen alkalmakkor a hogyan továbbon?*

– Igen, természetesen. Az is felmerült bennem, hogy abbahagyom a pályát. Például amikor a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiára jártam. Három év nappalin, a feleségem két kisgyermekkel otthon, a szülők távol; a nehézségek bizony katonaként is jelentkeznek, sőt, talán még inkább, mint a civileknél. Mindenki tudja, milyen fontos a biztos háttér, a család. Akkor komolyan elgondolkodtam, hogy abba kelle-e hagynom a katonai hivatást, ám az osztályfőnök és a barátaim miatt úgy döntöttem, maradok. A mai napig nem bántam meg ezt a döntést, hiszen katonának lenni nem könnyű, de bátran mondhatom, megéri, hiszen ez egy gyönyörű hivatás.

– *Hogyan látja az altisztek szerepét a Magyar Honvédségben a NATO-csatlakozás előtt és most?*

– Ez egy igen érdekes kérdés. Az altiszteknek soha nem volt egyszerű dolguk. Egyfajta átmenetet

képeznek a tisztek és a legénység között. Ez, azt gondolom, nem változott. Azonban a NATO-csatlakozás óta több lett a lehetőség a fejlődésre, a nyelvtanulásra, a külföldi tapasztalatszerzésre. Itt most nem elsősorban a missziókra gondolok, de ez a tény sem mellékes. Nagyon jó tapasztalataim vannak az altisztekkel kapcsolatban. Kihajszálják a lehetőségeiket és a megszerzett tudást kiválóan kamatoztatják a napi munkájuk során. Ahogyan a nyugdíjasok mondják, bezzeg a mi időnkben... Akkor is és most is megvoltak, megvannak a nehézségek, az előnyök és a hátrányok, de a két korszak vonatkozásában teljesen különbözőek. Altisztnak lenni sohasem volt egyszerű. Egy biztos, mindig is jelentős szerepük volt abban, hogy egy katonai szervezet milyen eredményt ér el. Nem tagadom, soha nem is tagadtam, hogy mi, tisztek sokat tanulunk az altisztektől, hisz nem egy tiszt fogja elmagyarázni, hogy egy adott technikai eszköz hogyan működik, hanem egy jól képzett altiszt vagy legénységi katona, aki professzionális módon ismeri és kezeli a rábízott haditechnikát. Számomra az altiszti kar egy olyan csapat, amelyre minden parancsnoknak kell és lehet támaszkodnia; nem véletlenül mondják, hogy ez az állománykategória a hadsereg gerince.

– *Önnek mint parancsnoknak mi a tapasztalata a vezénylőzászlósi rendszerrel kapcsolatban, és hogyan látja a jövőjét?*

– Azt gondolom, hogy nagyon jó vezénylőzászlósok voltak, akiket ismertem, például Fekete Imre főtörzszászlós. Egyáltalán nem mindegy, hogy kik a vezénylőzászlósok. Fontos, hogy hogyan látják a helyüket, a szerepüket, ezt hogyan kommunikálják a parancsnok, a tiszt, altiszti és legénységi állomány felé. A szolgálati szabályzatban leírtakon túl hitelesnek kell lenniük. Szerencsés voltam, hogy műszaki tisztként rögtön találok egy remek

vezénylőzászlóssal, és ők mint emberek tudnak nekem pluszt adni. Parancsnokként fontosnak tartom, hogy ez működjön, mert a napi munkámat tanácsokkal, javaslatokkal segítik. Egy másik lényeges tulajdonság a példamutatás, mind emberileg, mind szakmailag. Úgy gondolom, ez a tekintély egyik alappillére, hiszen ha ez hiányzik, akkor hogyan várhatjuk el, hogy a katonák megosszák velünk a napi gondjait, örömeiket, ami egy parancsnok számára bizonyos helyzetekben meghatározó információ. Ha nem a vezénylőzászlós az, aki emberileg a legjobb, akkor rosszul választottunk. Nekem sokat segítenek, nem feltétlenül úgy, hogy hozzám nap mint nap ömlesztik az információt; van, hogy nem kapok a vezénylőzászlósoktól semmit, de tudom, hogy teszik a dolgukat, az adott szinten kezelik a helyzeteket és a problémákat.

– Mennyire fontos az ön életében a család, a sokat emlegetett biztos háttér?

A katonai főiskola harmadik éve után, a negyedik évfolyam előtt megnősültem, pont most 38 éve. A katonai pályámat egyértelműen meghatározta a család; nekik köszönhető, hogy itt vagyok, hiszen ők adták az erőt, a biztatást. A háttér fontos, anélkül, hogy én ne tudtam volna, hogy otthon minden

rendben, nem tudtam volna ezt a hivatást csinálni. A feleségem nevelte a gyerekeket, intézte az otthoni ügyeket mikor távol voltam, és ez, különösen a pályám elején, de a missziók miatt később is, sokszor előfordult. Mindenképpen büszke vagyok rá, és csak köszönni tudom neki azt a kitartást és erőt, amellyel olyan sokszor segített át a katonalét nehézségein. Az egyik fiam katonai ügyész, a másik gyógyszerész. Büszke vagyok a családomra, arra, hogy mindkét fiam doktor; ez azért mutatja, hogy a feleségem tette a dolgát, és remélem, hogy talán én is segítettem, hogy a fiúk valamit elérjenek, de úgy gondolom, hogy ez mindenképpen a feleségem érdeme.

– Parancsnokként nagyon fontos, hogy ki tudjon kapcsolódni. Önnek mi a kedvenc szabadidős tevékenysége?

– Műszaki tisztként azt gondolom nem meglepő, hogy igazán úgy tudok feltöltődni, hogy otthon dolgozom, a kisebb-nagyobb fizikai munkák, fűnyírás vagy akár villanyszerelés, de az épületgépészeti munkák sem állnak távol tőlem. A fiúk is és mi is kertes házban élünk, mindig van mit csinálni. Az olvasás, sajnos, nem igazán kapcsol ki, olyankor mindig elkalandozom, bár öt unoka mellett nincs is igazán időm erre a dologra.

– Végezetül mit üzen a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasóinak?

– Vigyázzanak egymásra, óvják az egészségüket, hiszen az egészség nagyon fontos, ez mindennek az alapja, hogy katonaként minél tovább élhessenek ennek a gyönyörű, néha nehéz, de határozottan felemelő hivatásnak. Ebben a nehéz időszakban mindenképpen jó döntéseket hozzanak, éljenek példamutató, katonához méltó életet, jó és követendő példát mutatva a leendő altiszti állományának.

Hazafelé az autóban merengek. Most van rá idő, elkalandozom, a gondolataim az interjú köré fonódva csapongnak. Nyers József ezredes, a Parancsnok, így nagybetűvel. Olyan emberi, sőt, ember. Jó volt hallgatni, ahogyan a hivatásáról, az altisztekhez fűződő viszonyáról és nem utolsósorban a családjáról beszélt. Az ezredes úr, negyvenegy év szolgálati idővel a háta mögött idén tölti be az ötvenkilencedik életévét, és nyugdíj előtti rendelkezési állományba vonul. Kívánok neki sok sikert, rengeteg élményt, hasznos időtöltést, de főleg egészséget, hogy még sokáig tudja élvezni a család, az unokák közelségét és a jól megérdemelt pihenést.

*Tigyi István
főtörzsászlós*

Nyers József ezredes

MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred, ezredparancsnok

Személyes adatok:

Születési idő, hely: 1955. augusztus 14., Nagykálló
Családi állapot: Nős, két gyermek apja

Iskolai végzettség:

Kossuth Lajos Katonai Főiskola (1977)
Zrínyi Miklós Katonai Akadémia (1986–1989)
Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem Katonai Felsővezetői Tanfolyam (2006–2007)

Katonai pályafutás:

1977–1978 16. Műszaki Zászlóalj hadihíd-szakaszparancsnok
1978–1980 16. Műszaki Zászlóalj állásépítőszázad-parancsnok
1980–1986 16. Műszaki Zászlóalj pontonos századparancsnok
1989–1991 113. Önálló Út-hídépítő Ezred út-hídépítő zászlóaljparancsnok

1991–1996 Szeged Műszaki Dandár út-hídépítő zászlóaljparancsnok
1996–1997 Rendelkezési állomány
1997–2000 MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Dandár logisztikai főnök (pk. h.)
2000–2006 MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Dandár hídépítőzászlóaljparancsnok
2006–2006 MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Dandár parancsnokhelyettes
2006–2007 ZMNE Katonai Felsővezetői Tanfolyam
2007–2010 MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Zászlóalj parancsnok
2010– MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred parancsnok
Külföldi szolgálat:
1995–1996 Magyar Műszaki Kontingens zászlóalj-törzsfőnök (Okučani)
1999–2000 Magyar Műszaki Kontingens parancsnok (Okučani)
2012–2012 MH Nemzeti Támogató Elem parancsnok (Afganisztán)

Előléptetések:
hadnagy 1977

főhadnagy 1981
százados 1986, őrnagy 1990
alezredes 1996, ezredes 2007

Nyelvismeret:

Orosz felsőfok, angol középfok, STANAG 2.2.3.2

Elismerések:

Magyar Érdemrend Lovagkereszt Katonai Tagozat
Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt
NATO Emlékérem (3x)
Haza Szolgálatáért Érdemérem Bronz, Ezüst, Arany fokozat
I. osztályú Szolgálati Jel (2x)
Békefenntartásért Szolgálati Jel (2x)
Szolgálati Érdemérem 10 év után
Tiszti Szolgálati Jel 25, 30 év után
Árvízvédelmi Érdemérem
Árvízvédelemért Szolgálati Jel (2x)
Babérkoszorúval Ékesített Szolgálati Érdemjel
Katasztrófa-elhárításért Szolgálati Jel (vörösiszap-katasztrófa után)

A FOLYAMATOS TANULÁS A FEJLŐDÉS ZÁLOGA

A Magyar Honvédség mára egyetlen helikopteres katonai szervezete a Magyar Honvédség 86. Szolnok Helikopter Bázis. Legyen szó a légi kutató-mentés biztosításáról, árvízi védekezésről, kisebb-nagyobb szállítási feladatról vagy légibemutatóról, a szolnoki helikopterek mindig megtalálhatóak a munka sűrűjében. Ennek a katonai szervezetnek a vezénylőzászlósa Tigyi István Zsolt főtörzszászlós.

Repülő-műszakiként Tigyi István Zsolt számára mindig is fontos és meghatározó volt az önképzés, a folyamatos tanulás

István 1975 nyarán született Szentesen, és egy Kecskeméthez közeli településen, Tiszaugon nőtt fel. A falu a Tisza bal partján helyezkedik el, egyik végén a folyó, a másikon a folyószabályzáskor levágott Tisza-ág határolja. Meghatározó élmény volt számára gyermekként ebben a festői szépségű környezetben élni, és a mai napig regenerálja, feltölti és pihenteti a víz, a természet közelsége.

A közvetlen családjában nem volt hivatásos katona, ám annak idején ámulva hallgatta apai nagypapa történeteit a Nagy Háborúról, aki műszaki katonaként, utászként szolgált, de ez akkor nem volt több számára, mint gyermeki kíváncsisággal vegyes izgalom a második világháború hatalmas kavalkádjának apró, ám sokszor mindent meghatározó történései iránt. Az általános iskola hetedik osztályá-

ban, amikor első alkalommal szóba került a továbbtanulás, merült fel benne először, hogy repülőgépszerelő szeretne lenni, mivel már gyermekként lenyűgözte, amikor a közeli kecskeméti repülőtérrel felszálló MiG-21-es vadászgépek hatalmas robajjal törték át alacsony magasságon a hanghatárt a település légtérben.

A helyi általános iskola elvégzése után felvételizett az akkori Kilián György Repülőműszaki Főiskola keretein belül működő Repülőgépszerelő és Repülőgép-műszerész Tiszthelyettesképző Szakközépiskolába, ahová fel is vették vadász-, sárkány-hajtómű szerelői szakra. A középiskola vége felé, mint sokakban azok közül, akiket a kerozin semmihez sem hasonlítható illata elvarázsolt, ugyan felmerült benne, hogy pilóta legyen, de a repülőorvosi bizottság határozott és megfellebbezhetetlen döntése végleg rányomta a pecsétet a majdani szerelő szakszolgálati engedélyére.

Erre az időszakra így emlékszik vissza: „Számomra nagyon meghatározó volt a katonai szakközépiskolában eltöltött négy év. Azokat az alapértékeket nevelte belém, amelyek akkor és most is meghatározóak kell hogy legyenek egy katona életében, többek között a parancs megkérdőjelezhetetlensége, feltétel nélküli végrehajtása, a lojalitás, bajtársiasság, a szakma szeretete. Még mindig emlékszem egy Dante-idézetre, ami egy terem falára volt felfestve és így szólt: »Nem születettek tengni, mint az állat / Hanem tudni és haladni előre.«”

Talán e mottónak is köszönhető, hogy életében kiemelkedő jelentőséggel bír a tanulás iránti vágy. Vagy intézményben, vagy

autodidakta módon, de Tigyi főtörzszászlós folyamatosan képi magát, élő példaként a mostanság oly sokat emlegetett élethosszig tartó tanulásnak. „Repülő-műszakiként mindig is fontos és meghatározó volt számomra az önképzés, a folyamatos tanulás” – mondja, és ezt jól példázza az általa elvégzett iskolák és tanfolyamok, valamint a pályája során üzemeltetett repülőgéptípusok száma.

Örmesterré avatása után Szolnokra, a 89. Szolnok Vegyes Szállítórepülő Dandárhoz került, a Mi-2 üzemeltető századhoz, ahol az első parancsnoka Kun Szabó István főhadnagy (ma vezérőrnagy) volt. 1993 decemberében a század az akkor megalakuló hazai hajózási képzés biztosítása érdekében átkerült a Szolnoki Repülőtiszt Főiskolához. Katonai pályafutásának e három éve felejthetetlen számára, rengeteg kedves emlék fűződik ehhez az időszakhoz. Fialat kollégák között, egy igazán dinamikus, szakmailag profi csapat tagjaként dolgozni, úgy, hogy rengeteget repülhettek, feleltette vele azt a tüskét, hogy „vadászos” végzettsége ellenére helikopterre került.

Később, akkor már sárkányhajtóműves visszaellenőrzőként, többször is előfordult, hogy irányítani kellett több ember munkáját, bár ezt még nem tekinthetjük igazi vezetésnek, magyarázza, hiszen ez szakmai vonatkozású és eseményhez kötött. „A vezetés egy iszonyúan komplex folyamatos tevékenység, ami a mai Magyar Honvédségben halmozottan igaz. Nem véletlenül írta dr. Benkó Tibor vezérezredes egy tanulmányában, hogy a katonai vezetők nem csak részesei kell hogy legyenek a változásoknak, hanem sokkal inkább irányítói, vezetői, sőt meghatározói” – teszi hozzá elgondolkodva. Hogy mikor vált vezetővé, azt nem tudná időponthoz vagy eseményhez kötni. Úgy véli, talán akkor, amikor a fentebb idézett gondolat fizikális megvalósulását először érezte a zsigereiben.

1996-ban a század visszakerült a dandárhoz. Még ebben az évben be-

iratkozott főiskolára, informatikus mérnök, műszaki menedzser szakra. A főiskola befejezésének évében kivonták a Mi-2 helikoptertípust a Magyar Honvédség légierijéből, így Mi-8-on folytatta a pályát visszaellenőrzőként. 1999-ben, majd 2000-ben Szolnokon és Budapesten angolt tanult, ezt követően 2001-ben Győrbe, az akkor még működő Béri Balogh Ádám Katonai Kollégiumba járt német nyelvtanfolyamra. 2004-ben, Szentkirályszabadja és Szolnok összevonásának évében a szolnoki repülőtértől nem messze fekvő kisvárosban, Rákóczi falván vásárolt egy kertés házat, ahol jelenleg is él.

2000-ben, amikor a légierő berkeiben megszületettek az első vezénylőzászlósi beosztások, számára az egész csupán valamiféle misztikumnak tűnt. Nem látta át, nem tudta, miről is szól ez valójában. Van és kész. Katonaként egyszerű axiómaként tekintett a dologra, azaz bizonyítás nélkül elfogadta létjogosultságát. 2007 elején, az MH 86. Szolnok Helikopter Bázis megalkotásakor keresték meg, hogy elvállalná-e a repülő-műszaki zászlóalj vezénylőzászlósi beosztását, amit rövid gondolkodás után elfogadott. Az elhatározás mellett döntő érvként szól, hogy az eddigi pályafutása során felhalmozott kapcsolati tőkét kamatoztatni tudná egy közel háromszáz fős közösség tevékenységének, hatékonyságának javítása érdekében. Ez a mai napig meghatározó cél az életében, igaz most már a helikopterbázis teljes altiszti és legénységi állománya kapcsán. Még 2007-ben, amikor az élete első vezénylőzászlósi konferenciáján vett részt, ámulatba ejtette, sőt lenyűgözte az a hatalmas tudás és szakmai tapasztalat, amivel akkor szembesült. Elmondása szerint felemelő érzés volt számára rácsodálkozni más fegyvernemekre, látni a párhuzamokat és különbségeket. Akkor érezte először azt óriási erőt, amit az altiszti kar magában rejt. Büszke volt – mondja –, hogy egy ilyen testület tagja lehet. Vezénylőzászlósként fontosnak tartja a személyes példamutatást, az állományról történő gondoskodást, ám megjegyzi, egyet soha nem szabad elfelejteni: „Első a szervezet

Tigyi törzszászlós az MH 86. Szolnok Helikopter Bázis vezénylőzászlósaként rendszerese találkozik a NATO-tagállamok rangidős altiszteivel

érdeke és csak utána következik az egyéné.” Összhangba hozni a kettőt sokszor nem egyszerű dolog, de a magas szintű kompromisszum-készség és empátia sokat segít.

„Vezénylőzászlósnak, mint ahogyan vezetőnek is, születni kell, és akiben megvan az adottság, az képes arra, hogy sok tanulóval a legmagasabb szintekre eljutva művelje ezt a sok áldozattal és lemondással, de örömmel is járó szakmát” – fogalmazza meg Tigyi főtörzszászlós saját szakmai ars poeticáját. „Szerencsésnek érzem magam, hiszen olyan mentorokat mondhatok magaméinak, mint Bogdán Tibor, Zsótér János és Tóth László főtörzszászlósok, akiktől rengeteget tanultam mind emberileg, mind szakmailag” – jegyzi meg. „Ezekben a beosztásokban nagyon fontos a mentorálás, hiszen ez nem egy sztereotip tevékenység, nagyfokú kreativitást igényel a nap nap után felmerülő, egymásra kicsit sem hasonló helyzetek megoldása. Ilyenkor jó, ha van kihez fordulni, kihasználni azt a már meglévő dokumentálatlan tudásbázist, ami felbecsülhetetlen értékű.”

Zászlóalj-vezénylőzászlósi kinevezésének évében utazhatott ki az Egyesült Államokba, ahol Alabamában részt vett egy légi hadművelési specialista képzésen, és 15 amerikai között egyetlen külföldiként

osztályelsőként végzett. 2009-ben Oberammergauban NATO-orientációs tanfolyamon vett részt, és még ebben az évben ECDL-vizgát is tett. A következő évben a Magyar Légierőt képviselte Alabamában, a NATO légierő-vezénylőzászlósok részére rendezett konferenciáján. 2011-ben Szentendrén elvégezte az OKJ54 vezénylőzászlósi tanfolyamot, ami a mai napig hasznos, alkalmazható tudást adott számára, többek között olyan kiváló oktatók tolmácsolásában, mint Nagy György ezredes és Bozsik Ráfael tanár úr, akik mind szakmailag, mind emberileg rengeteget jelentenek számára.

2013-ban a közigazgatási alapvizsga sikeres letétele után beiskolázták az Összhaderőnemi Vezető Altiszti Tanfolyamra, ahol többek között olyan kitűnő kollégákkal ülhett az iskolapadban, mint Balog Sándor főtörzszászlós, a Magyar Honvédség Hadkiegészítő és Központi Nyilvántartó Parancsnokság vezénylőzászlósa, vagy Soós Lajos törzszászlós, a Magyar Honvédség Altiszti Akadémia vezénylőzászlósa (akivel néhány év eltéréssel, de ugyanazon a napon születtek). 2014-ben nevezték ki az MH 86. Szolnok Helikopter Bázis vezénylőzászlósává, igaz, a bázisparancsnok, Lamos Imre dandártábornok felkérésére ezt a feladatkört már 2010 óta ő látja el. Ez év júniusában Törökországban ismét a Magyar Légierőt képviselte a világ számos hadseregéből érkező légierő-vezénylőzászlósok konferenciáján.

István szerint a parancsnok-vezénylőzászlós kapcsolat merőben különbözik minden eddigi, bármilyen autokratikus szervezeten belül tapasztalható alá- és fölérendeltségi viszonytól. A Magyar Honvédség tiszt- és altisztképzése során a szocializációs folyamat részeként berögzült alapvető gátakat kell legyőzni mindkét részről. „Hiszen, ha belegondolunk – magyarázza –, a parancsnoknak figyelembe kell vennie egy, az övénel jóval alacsonyabb rendfokozatú véleményét, míg a vezénylőzászlós részéről át kell tudni lépni az eltérő (magasabb) állománykategória különbsé-

géből adódó vélemény megkérdőjelezhetetlenségén. Nem egyszerű és nem rövid folyamat. Sok toleranciát, nem utolsósorban a saját korlátok legyőzését kívánja, ami egyben az egyén részéről önmaga legyőzése is. Ez az út rögös, küzdelmekkel teli, sohasem sztereotip folyamat, amely minden parancsnokváltáskor újra és újra megtörténik.”

Szerencsésnek tartja magát, hiszen olyan parancsnokokkal dolgozhat együtt, akik tudják és ismerik a vezénylőzászlós helyét, szerepét a Magyar Honvédség rendszerében, valamint kellően nyitottak a változásokra, ami nagyban megkönnyíti a közös tevékenységet.

Ami számára igazán motiváló, az az állomány részéről történő megkeresések, ami kiváló értékmérője annak, hogy amit és ahogyan csinál, az jó, hiszen kikérik a véleményét számos kérdésben. „Szeretném azt hinni – teszi hozzá –, hogy egy kicsit az én érdemem is ez a bizalom, ami a munkám elismerése; számomra igazi szakmai siker.”

A „civil” Tigyi István Zsolt szereti a nyugalmat, a természetet. A víz, a folyók, tavak fontos részei az életének. Közel harminc éve horgászik, igaz, mostanában egyre kevesebb ideje jut erre a nagyszerű hobbi, ennek ellenére próbál minél több időt tölteni a természetben, még ha nem is horgászbottal a kezében. Magánemberként talán a legfontosabb most, hogy végezzen a házfelújítással. Aki kertés házban él, az tudja, hogy mindig van mit tenni, szóval nem unatkozik sokat mostanság. Szabadidejében sokat olvas, de szívesen főz vagy barkácsol is.

A jövőbe tekintve úgy látja, hogy mindig kell hogy legyenek célok, megvalósításra váró tervek. Szeretné addig gyakorolni ezt a hivatást, ameddig csak lehet, mert hiszi és vallja: vezénylőzászlósnak lenni a legnemesebb kihívások egyike, amely alázatot és tiszteletet kíván az állománnyal szemben, hiszen a fentebb már említett bizalom, ami a beosztás egyik alappillére, csak így nyerhető el és fejleszthető a tökéletességig.

Berek Zsolt
törzszászlós

TÁBORFALVA KATONAI HELYŐRSÉG TÖRTÉNETE (4.)

Az egykori Örkénytáborban kiképzett és az első világháborúban hősi halált halt katonák emlékére

Táborfalva légifelvételről

Naplójegyzet

„A tábor a maga nemében nagyon szép és modern. A tiszt lakások és a kaszinó környékén, egészen idilikus részletei is vannak. Vizesés, nyír karfás kishíd, sziklacsoportok, kedves szándékú műromantika”.

Szabó Lőrinc karp. tiz. I. hadt. Lőszer-szerelő oszlop. Örkénytábor, 1940. július 10.

Elmondhatjuk, hogy községünkben idegen ország hadseregének katonái is állomásoztak. Ők a szovjet Dél Hadseregcsoport 13. gárdaharckocsihadosztályába tartozó 6. gárda gépesített lövészezred katonái voltak, akik 1989 második feléig tartózkodtak itt. Körleteikbe szintén a Dél Hadseregcsoportba tartozó kecskeméti tüezerezred költözött, mely alakulat 1991. június 30-ig, a szovjet hadsereg végleges kivonásáig diszlokált a helyőrségben.

Külön kell megemlítenem az MN Gőzmosodák Parancsnokságát, amit 1954-ben hoztak létre a sorál-

lomány ruházatának tisztítására, szebbé tételére. Az ekkor megalakított tíz mosodából a táborfalvai volt a 2. sz. területi gőzmosoda. Bár nem katonai alakulatként működött, volt olyan időszak, amikor a helyőrségből mintegy 100 főnek adott munkát. (Többszöri átalakítás és névváltoztatás után 2006-ban, gazdaságtalan üzemelés miatt zárták be).

1952-től Lászlai József ezredes lett a lovastábor parancsnoka. (Az ő parancsnoksága alatt rendezték meg az 1954-es V. öttusa-világ bajnokság lovasszámát, amit nemcsak hogy Örkénytáborban tartottak, de a lovakat is itt készítették fel.) 1953-tól Örkényi Ló- és Kutya-képző Telepre változtatták a Honvéd Lóidomító Telep nevét. Az itt dolgozók előtt világossá vált, hogy a honvédség hamarosan bezárja a telepet. Hogy a folyamatos munkát biztosítani tudják, a tisztikart tartalékállományba helyezték, a telepet pedig 1953. december közepén a

Földművelésügyi Minisztériumhoz utalták. Ezzel a lovasképzést Örkénytáborban végleg megszüntették. 1954. április 1-jétől a Lósport Vállalaté lett a telep, de mivel az nem tudta fenntartani, ezért 1954. június 15-én végleg bezárták. Ezzel a lovassport történetének egy nagy reményekkel teli fejezete záródott le. Hogy mivé válhatott volna a magyar lovaglás itt kiépült fellegvárára, melyet az olaszországi Pinerolo város intézményének mintájára létesítettek? Erre utólag lehetetlen választ adni. Az biztos, hogy az itt tanultakról az egykori lovaglótanárok és mesteredzők mindig a legmagasabb elismeréssel beszéltek.

A két évvel későbbi, 1956. október 23-i forradalmi események a helyőrség napi életére is kihatottak. Az itt települt alakulatoknál október 24-től harci riadót rendeltek el, a tüzérezred két 122 mm-es löveggel biztosította a lőszerraktárt. A honvédelmi miniszter utasítására október 31-én az alakulatoknál megalkotották a forradalmi tanácsokat. November 3-án szovjet csapatok érkeztek a településre. A szovjet katonai vezetők megállapodtak a magyar alakulatok parancsnokaival, hogy nem lőnek egymásra. Sajnos az egyeztetés nem volt teljes körű. A tüzérlaktanya parancsnoka nem

kapott rá engedélyt, hogy tárgyaljon a szovjet parancsnokkal, ezért egy harcocsai betört az udvarra, és hogy demonstrálja a laktanya elfoglalását, leadott egy géppuskasorozatot. November 5-én a szovjet csapatok parancsnokának utasítására a helyőrség összes alakulatát lefegyverezték. Ezt követően december elejére stabilizálódott a helyzet.

A következő évtizedek alatt lassú, de folyamatos fejlődésen ment át a helyőrség. Az 1980-as évek második felétől megnöttek a tábori beruházások. Így készülhetett el a Honvéd Sportszarnok, a földgázvezeték, az első kábeltévé-hálózat, a Tartsay Vilmos út kiszélesítése, és az új csatornahálózat is.

Fontosnak tartom megemlíteni az örkénytábori településrész utcaneveinek eredetét. A táborba vezető utat, ami 1914 után lett szilárd burkolatú makadámút, 1949-ben nevezték el Tartsay Vilmos útnak. Tartsay Vilmos vezérkari századosként szolgált a táborban. Látva az ország jobbrtolódását, nyugdíjazását kérte és leszerelt. 1944 őszén a nyilas puccs után bekapcsolódott a nyilasok elleni harcba. Ez év őszén, a lakásán letartóztatták. Hadbíró-ság elé állították, halálra ítélték és 1944. december 8-án kivégezték.

A mai Honvéd út nevét az 1990-

es évek elején az itt élő és dolgozó katonákról kapta. Az ezt megelőző időkben, az 1878-ban létrejövő „Barakk Tábor” után Tábori útnak nevezték. Majd 1934-ben Andrassy útnak, Andrassy Géza grófról, aki nagylelkű adományként 24 db jól képzett lovat ajándékozott a Lovaglótanár-képző és Hajtóiskolának. 1945 után kapta a Bugyonnij nevet Szemjon Mihajlovics Bugyonnij orosz lovassági tábornok, majd a Szovjetunió marsallja után. A Postasor az egykori Pusztadűlő (Pusztasor). Valószínűleg azért kapta ezt a nevet, mert ez a homokút volt a fő közlekedési útvonala a Nagykőrös-szig közlekedő lovaspostakocsinak. Ennek és a mai Tartsay Vilmos útnak a kereszteződésében épült fel 1908-ban a Magyar Királyi Postahivatal.

A táborban élt parancsnokok közül meg kell említeni Bercsényi Miklós alezredest, aki átmenetileg parancsnoka volt a Lőkísérleti Állomásnak, Pongrác Pál altábornagyot, aki 1946 után felszámolta a Vitézi Szék vagyonát, Battha György őrnagyot, később ny. alezredest, a Honvéd Lóidomító (kiképző) Állomás parancsnokát, valamint Dombai Imre alezredest, később ny. ezredest, a táborfalvai 10. sz. Lőszerraktár parancsnokát (helyőrségparancsnok).

A '80-as években voltak olyan évek, amikor folyamatosan több mint 400 sorállományú katona szolgált a táborban – bizony mára ez az állománykategória is megszűnt. Az itt élő hivatásos állomány létszáma pedig a honvédség folyamatos átalakítása miatt jelentősen lecsökken. De ne felejtjük el, hogy 2004. november 3-án Magyarországon, békeidőben, megszűnt a sorozás intézménye, és az ország áttért a hivatásos és szerződéses katonákból álló haderőre. Ezzel végképp szakítottunk egy 136 éves tradícióval.

Ám Táborfalva helyőrség napjainkra mégsem veszített jelentőségéből, mivel a missziókra történő felkészítésben, a záróvizsgák lebonyolításában ma is kulcsszerepet kap, ugyanúgy, mint a hadsereg anyagainak tárolásában, őrzésében.

(Vége)

Juhász Gábor ny. zászlós

A helyőrségi emlékpark

CSALÁD ÉS TRADÍCIÓ

Ma már egyre nehezebb olyan tiszteket, altiszteket találni a Magyar Honvédség kötelékében, akik a családi tradícióhoz hűen, x-edik generációként, a felmenőket követve katonaként teljesítenek szolgálatot. Úgy lettek katonák ők a legtöbb esetben, hogy egyéb opció fel sem merült akkor, mikor a pályaválasztás került szóba. Az igaz, hogy egyre kevesebben vannak, ugyanakkor ez a fajta családi hagyomány egészen biztosan soha nem fog végleg megszűnni, sőt az is prognosztizálható, hogy egy új irány is meg fog jelenni. Hogy mi is az az új irány? Nos, nem az apát, hanem a katona anyát követő gyermek, pontosabban – hogy még érdekesebb legyen – a katona anyát követő katona lány tradíciója. Én személy szerint várom ezt a történelmi jelentőségű cikket a Honvéd Altiszti Folyóiratban. Jelen írásomban egy az MH Hadkiegészítő és Nyilvántartó Parancsnokság (MH HKNYP) állományában szolgálatot teljesítő második generációs altisztet és édesapját, valamint ketjük rövid katonai történetét szeretném megismertetni önökkel. Ők a Siku család!

Dr. Siku László nyugállományú alezredes az első generáció. Siku alezredes 1977-ben végzett a Kossuth Lajos Katonai Főiskolán (Szentendre) mint útépítő mérnök műszaki tisztt, hadnagy rendfokozatban. Pályafutása mozgalmas és igen érdekes, hiszen szakasz- és századparancsnoktól önálló zászlóaljparancsnok-helyettesiig terjedően különböző csapatvezetési beosztásokban is szolgált. A '90-es években a Bolyai János Katonai Műszaki Főiskola Általános Katonai Tanszékén (Budapest) főiskolai adjunktusként oktatott. Majd az MH Magyar Műszaki Kontingensben (SFOR, Okučani) szolgált a kontingens mérnökcsoportjának parancsnokaként. 2003-ban „Summa cum laude” minősítéssel megvédte doktori disszertációját és a hadtudomány doktorává (PhD) avatták. Szolgálati nyugállományba helyezését követően a Magyar Honvédség Összhaderőnemi Logisztikai és Támogató Parancs-

Siku László hallgató szakasztársaival a Szentendrei Katonai Szakképző Iskola gyakorlóterén

nokságon (MH ÖLTP) teljesített szolgálatot különböző vezetői beosztásokban.

Siku László zászlós a második generáció tagja, aki feltétel nélkül büszke arra, hogy katonaként szolgálhatja hazáját – ez szinte minden véleménynyilvánításában megmutatkozik. Mint fiú, a mai napig felnéz édesapjára, de nemcsak mint apára, hanem a katonára is, aki akarva-akaratlanul befolyásolta pályaválasztását és meghatározója, jellemformálója volt egész életének. A következőkben megismerhetjük, hogyan gondolkodik ő mint második generációs katona magáról és a családjáról.

– Miért is lettem katona? A kérdésre a manapság oly divatos szóhasználattal válaszolnék: erre a hivatásra szocializálódtam. Családomban már születésem óta fontos szerepet töltött be a hadsereg. Mint szüleim elmondták, csecsemőként hallottam életemben először a Rákóczi-indulót az édesapám tiszti eskütételén, 1977 augusztusában a Kossuth téren. Idővel a család öt fősre bővült, és a hadsereggel való kapcsolat folyamatosan erősen jelen volt. Szüleink katonás fegyelemmel, ugyanakkor mégis meghitt, családi légkörben és példamutató magatartással neveltek engem és két öcsémet. Édesapánk folyamatosan motivált bennünket, és

bemutatta nekünk az élethosszig tartó tanulás jelentőségét. Ma már nyugállományú katonaként segíti, támogatja családunk életét. A mércét mindhármunknak magasra állította kitartásból, tisztességből és becsületből. Komoly és szilárd értékrendet teremtett édesanyánkkal egyetértésben. Ők folyamatosan biztosították számunkra az otthont, a kiegyensúlyozott családi háttérrel céljaink eléréséhez. Úgy gondolom, hogy mindhárman megálljuk a helyünket a mai magyar társadalomban jelentkező új kihívások közepette is, szüleink nagy büszkeségére.

Egy emlékfotón a két generáció: a frissen avatott Siku László őrmester és édesapja, dr. Siku László

Katonagyerekként éltük mindennapi életünket, több helyőrségben laktunk, ahová a szolgálat szólította a családot. Szinte bejártuk az országot. Az általános iskolát Szentesen kezdtem, majd Pápán folytattam és Veszprémben fejeztem be. Gyermekkorom jó részét töltöttem a számomra kedves dunántúli város falai között. A legjobb barátommal is itt ismerkedtem meg. Szakmát és érettségit már Budapesten szereztem. Feleséggel is a fővárosban találkoztam, a sors fintoraként egy nyári katonai táborban.

Mindig reálistan próbáltam gondolkodni, így egyenes út vezetett a Szentendrei Katonai Szakképző Iskola falai közé. Harckocsizó szakon végeztem, ahol több nagyszerű katona tanított minket a szakmára és próbált felkészíteni az eljövendő hivatásunkra. Döntésemet nem bántam meg. Két kemény év volt, de tanárainak köszönhetően a bevonult fiúkból céltudatos férfiakká értünk. Büszkén tettem le 1999-ben a Hősök terén a hivatásos tiszthelyettesi esküt, szerettem nagy öröme. Magánéletemben is fordulóponthoz érkeztem. Megnősültem! Hiszen már biztos egzisztenciával rendelkeztem, megkezdhattuk feleséggel önálló életünk felépítését, és így hamarosan megszülethetett gyermekünk, Enikő is.

A lehetőségeimhez mérten megpróbáltam tudatosan alakítani katonai pályafutásomat, így szakmai tudásomat széleskörűen felhasználva vállaltam el a számomra felkínált

Siku László 2013 májusában, a születésnapján lépett elő a zászlósi rendfokozatba

beosztásokat. Sajnos néha a sorsszerűség is közbeszólt. Az MH Budapesti Katonai Szakképző Iskola és Kollégium (MH BKSZIK) megszűnéséig kiképzői és szakoktatói beosztást töltöttem be. Nagyon élveztem a munkámat, sokoldalú és nagy tudású embereket ismertem meg itt. Szerettem a hallgatókkal foglalkozni és bevezetni őket a katonai életbe. Az iskola után a Magyar Honvédség Támogató Dandárnál (MH TD) kaptam rajparancsnoki beosztást. Itt merőben más volt a munkám, főleg gépjárművet vezettem és különböző feladatokat láttam el az MH Összhaderőnemi Logisztikai és Támogató Parancsnokságon (MH ÖLTP). Sokat tanultam és tapasztaltam, egy magasabb szintű katonai szervezet tagja voltam. Azt gondolom, hogy ez az állomás az életemben fontos és szükségszerű volt.

Az MH ÖLTP megszűnését követően sikeres „ARMA” katonai szakmai nyelvvizsgát tettem angol nyelvből. Ezek után pedig átkerül-

tem a katonai egészségügy területére, ahol logisztikai feladatokat láttam el. Talán eddigi pályafutásom során itt kaptam a legtöbb figyelmet és szabadságot a munka terén. Itt nemcsak egy altiszt, hanem már kolléga is voltam. A szervezet szállítási részlege komolyan támaszkodott a munkámra, amit sikerként könyvelhettem el. Gépjárműves vonalon, főtörzsőrmesterként komoly szakmai kihívást jelentett, hogy ismét beosztottakkal kellett foglalkoznom. De a szervezeti átalakítások során beosztásom megszűnt, és így 2012-ben átkerültem az MH HKNYP állományába. Ma már két éve dolgozom itt a törzsben beosztott altisztként.

Tavaly májusban duplán ünneplhettem, hiszen a születésnapomon léphettem elő a hón áhított zászlósi rendfokozatba. Nagyon büszke és meghatódott voltam. Az MH HKNYP komoly, fontos és szerető munkát végez a honvédség érdekében, az ország mind a 19 megyéjében. Reményeim szerint itt a parancsnokságon altisztként újra kihívásokkal és sikerekkel teli lehetőségek állnak még előttem. Úgy érzem, hazajöttem!

Balog Sándor főtörzszászlós

A Zrínyi Kiadó könyvújdonsága

A NAGY HÁBORÚ Kézzelfogható hadtörténelem

A nagyméretű, több mint 300 fényképpel, felszerelési tárggyal és kitüntetéssel illusztrált kiadványt közel 60 korabeli dokumentum reprint nyomata teszi igazán különlegessé, ami által az olvasó egy kis múzeumi gyűjtemény tulajdonosává válhat. (DVD-melléklettel)

A napi feladatok végrehajtása közben

FUTÁS TEREPEN – SZÁLLÍTÁS KÖZÚTON

Aktív sportolóként éli mindennapjait Vajda Zsolt főtörzsőrmester, az MH Katonai Közlekedési Központ rakodásszervező altisztje. Azzal az erős hittel és akarattal, ahogyan a szolgálati feladatait ellátja, fut, kerékpározik és úszik szabadidejének nagy részében.

Vajda Zsolt 1978-ban született Veszprémben. Édesapjától – aki sorkatonai szolgálatot teljesített – kapott némi képet a katonaeletről. Valójában azonban a Veszprémi Honvéd Sportegyesületnek köszönheti, hogy a katonai pálya felé terelődött. Már 1990-től az egyesület tagjaként versenyszerűen „tájfutott”. A tájékozódási futáson keresztül ismerkedett meg a katonai sportélettel és került közel a hadsereghez. Általános iskolai első sikerére így emlékszik vissza: „Már kétheti tagság után részt vettem tájfutóversenyen, ahol sikeresen teljesítettem a pályát, és az volt a legnagyobb öröm számomra, hogy kezdő létemre minden tájékozódási pontot megtaláltam.”

Nem sokkal ezután elsőéves ifjúsági magyar korosztályos válogatott

Vajda Zsolt a tájékozódási futáson keresztül került közel a hadsereghöz

A főtörzsőrmester évek óta eredményesen szerepel hazai és rangos nemzetközi versenyeken

lett, majd ifi és junior korosztályban számos országos dobogós helyezést ért el. Ez az időszak megalapozta a sporthoz való szoros kötődését. 1996-tól 1997-ig a sportélet összefonódott a katonasággal, amikor is Veszprémben, később Taszáron szolgált sorkatonaként. Az akkori parancsnokai hamar meglátták benne a tehetséget. A katonai sportrendezvények állandó szereplőjévé vált. Sorkatonai pályafutásának kiemelkedő lehetősége volt, hogy részt vehetett az akkor Spanyolországban megrendezett katonai világbajnokságon, valamint a Belgiumban tartott junior világbajnokságon.

Leszerelése után a tapolcai Honvéd Sportegyesületnél folytatta a sportolást. Ekkor ismerkedett meg a hazánkban még újdonságnak számító tájékozódási kerékpározással, amely sportágat is magas szinten űzte. Ezt bizonyítja, hogy indult 2001-ben a Franciaországban, 2004-ben a Szlovákiában, 2007-ben a Csehországban és 2012-ben a Magyarországon rendezett világbajnokságon. Vajda Zsolt 2002-ben felvételt nyert a Testnevelési Főiskola tájfutó edzői szakára, ahol 2004-ben sikeresen levizsgázott. A tájfutás rendkívül közel áll Zsolt szívéhez;

erről a következőket mondta: „A tájfutás meglehetősen komplex sportág. A futás monotonitását össze kell hangolni a terepen való tájékozódás nehézségeivel.”

2003-ban vonult be újra a seregbe, szerződéses őrmester lett a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen, ellátó tiszthelyettes beosztásban szolgált. Néhány hónappal később átszervezés miatt Szentendrére került gépjármű-vezetői beosztásba. A sportolás továbbra is főszerepet kapott az életében mind katonai, mind civil területen. 2003 óta az összes honvédségi mezei futóbajnokságon és járőrversenyen részt vesz. Hollandiában, Litvániában, Észtországban, Norvégiában és Horvátországban képviselte hazánkat katonai tájfutó világbajnokságokon. 2010 februárjától szolgál az MH KKK-nál rakodásszervező beosztásban. Ez évben léptették elő előljárói javaslatra főtörzsőrmesterré. A mai napig ezt a beosztást tölti be, melyet így jellemez: „Feladatom a katonai rakodási és szállítási tevékenységek szervezése és végrehajtása, ami különös fegyelmet és rugalmasságot igényel. Munkámban kihívást jelent, hogy más katonai szervezetekkel történő együttműködés érdekében értenem kell a legtöbb szállítással

és rakodással kapcsolatos eszköz alkalmazásához. Mindezt meg kell követelnem a beosztottaimtól is. Folyamatosan készen kell állnunk a váratlan feladatok végrehajtására földön, vízen és levegőben.”

Vajda Zsoltnak a magánéletében és a sportban is a legfőbb támasza a felesége, akivel 2009 óta él együtt. Ő hobbiszinten sportol, valamint Zsolt legnagyobb szurkolója és támogatója egyben. „Feleségemnek rendkívül hálás vagyok. Nélküle nem sikerült volna elérnem ezeket az eredményeket” – mondja. A főtörzsőrmester újabb kalandokat keresve, két évvel ezelőtt a Rákóczi Honvéd Sportegyesületnél rátalált a triatlonra, ahol a futás- és kerékpározás- szenedélyét kibővítette az úszással. Elmondása alapján napi 2-3 óra edzés szükséges az optimális erőnlét fenntartásához. Hetente a futásra és a kerékpározásra négy, az úszásra három alkalmat fordít. Felkészülése kiegészítéseként munkahelyére is kerékpárral jár, időjárástól függetlenül. Szívfájdalma, hogy a hajnali úszóedzéseken nem tud részt venni, az uszodák reggeli nyitása és a munkaidőkezdés miatt. Tervei között szerepel a közeljövőben az IRON MAN teljesítése, ami 3800 m úszásból, 180 km kerékpározásból és 42,21 km (maraton) futásból áll. Az ehhez vezető úton már többször is sikeresen teljesítette a féltávú IRON MAN-versenyt. Fizikai kondíciójának megőrzéséhez kiemelkedően fontosnak tartja a helyes és változatos táplálkozást. Ezen belül is különös figyelmet fordít a „sporttáplálkozásra”. A szabadidő szűkössége, az egészséges táplálkozás, az általa választott sportágak költsége jó előre meghatározza családja életvitelét és gazdálkodását. Vajda Zsolt főtörzsőrmester jelenleg is első osztályú „Senior” tájfutó minősítéssel rendelkezik. A Triatlon Rövidtávú Amatőr OB-n korosztályában 2014-ben 5. helyezést ért el. Az évente megrendezett számtalan sportversenyből igyekszik minél több megmérettetésen részt venni, s emellett erős hittel és akarattal szorgálni hazáját.

Sári Zsolt
törzsászlós
(MH KKK vezénylőaszlós)

HUMOR

Idézetek repülési lapokról...

- A bal főfutó gumiköpenye majdnem cserére érett.
- A bal főfutó gumiköpenye majdnem kicserélve.
- A berepülés O.K., kivéve, hogy a landoló automatika igen durva.
- Landoló automatika nincs a gépben.
- Valami meglazult a műszerfalon.
- Valami meghúzva a műszerfalon.
- A jobb főfutón olajszivárgásra utaló egyértelmű bizonyíték.
- Bizonyíték eltüntetve.
- Az SZPU hangereje hihetetlenül nagy.
- A hangerő beállítva hihetőbb szintre.
- Robotpilóta magassági üzemmódban 5 méter/másodperces süllyedést produkál.
- Hibát a földön nem sikerült előidézni.
- Az IFF nem működik.
- Az IFF soha nem működik OFF (kikapcsolt) állapotban.
- Gázkarrogzító használatkor a gázkar beragad.
- Ezért van.

Szakmai ártalom

- Valahányszor meglátom önt mosolyogni, asszonyom, mindig arra gondolok, hogy el kellene csábítanom a munkahelyemre.
- Nocsak, nocsak! Ekkora nagy nőcsábász?
- Nem asszonyom, fogorvos vagyok a Honvédkórházban.

Ajándék lónak...

- A százados hamarabb ér haza a munkából, bemegy a hálószobába, és a ruhásszekrényhez lép.
- Ne nézz be oda, ott van a karácsonyi ajándékom! – kiált rá a felesége ijedten.
- A százados ennek ellenére kinyitja, benéz és így szól:

– Mit ne mondjak, ez a leggyönyörűbb ajándék, amit valaha is kaptam. Szerinted mihez kezdjek egy félmeztelen postással?

Ébresztőóra

- Magának nincs ébresztőórája? – kérdezi a százados az elkéső őrmestertől.
- De van, csak mindig olyankor csörög, amikor én még alszom.

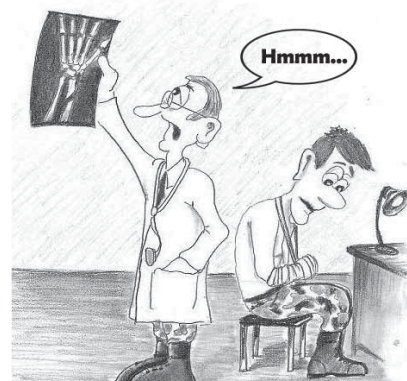
Logikus

- Tűzvédelmi oktatáson kérdezi az óravezetőtől az előadó:
- Na, fiam, mit csinálnál, ha észrevetted, hogy kigyulladt a ruhád?
- Egyszerű: nem venném fel! – feleli a katona.

Válogatta:

Berek Zsolt törzsászlós

LALI A SEREGBEN

Egyed Zoltán szakaszvezető rajza

TÖRTÉNELMI VISSZATEKINTÉS

Felkészülés a támadásra, a győzelemre: csapatunk elfoglalják körleteiket

Felkészülve a harc megvívására

Stolac helyőrség az 1878-as okkupáció kezdetétől meghatározó volt az Osztrák–Magyar Monarchia hadserege szempontjából. A magaslaton erődítmény segítette katonáinkat harcfeladataik végrehajtásában.

A harc megvívásának lehetséges helyszíne

Az Osztrák–Magyar Monarchia vasúton átcsoportosított katonai szervezetei Szarajevóba érkeztek, majd egyes csapatok itt teljesítettek szolgálatot. A város körül kiépített erődítmények egyike.

Az életünk árán is készen a harcra...

Katonatársunk bevetés előtt a lövészárokban.

Csapatunk elhelyezése

A trebinjei helyőrségben kiépített körletek biztosították a csapatok elhelyezését és a feladatok logisztikai támogatását.